

Dobrý den, já jsem Petr Koupský, v deníku EN mám na sterilstivě hvědu a techniků. Snažím se jí podávat tak, aby bylo jasné, že to je součást informací o světě, stejně důležitá jako politika nebo hospodářství ne, kuriozi teda sobojtního vydání. A že to takhle můžu dělat za to v dětším přízni vás předplatitlů, děkuju vám.

Je úterý 26. září, poslucháte Studio N, tady je vítek svoboda.

Dnes o tom, co víme rok od začátku ruské mobilizace.

Před rokem byhlásil Vladimir Putin mobilizaci.

Nocházely mu profesionální vojáci a dobrovolníci.

Sčítově neobchodímom podděžat předložení Ministerstva obrony i Generalna štába o provedění v rasejskej federácii čistíčné mobilizace.

Povídám.

Podle oficiálních udajů bylo odvedeno 300 tisíc ruských mužů.

Co jesnimi dnes a z těch padlých jak dlouho na frontě vydrželi, o tom teď budu mluvit s reportérkou Deníku N. Petrou Procházkovou.

Petro, ahoj, vítej.

Ahoj.

Vladimír Putin vyhlásil mobilizaci skoro přesně před rokem 21. září 2022.

Mluví se o tedy třech stovkách tisíc mužů.

Víme, kolik Rusu o té doby opravdu zamířil na frontu?

Nevíme.

Těch 300 tisíc je orientační, jak se bych řekla, udaj, který poprvé vypustil z úst minister obrany Sergei Šojgu.

A problém toho čísla spočívá hlavně v tom,

že ta mobilizace sice, jak si správně řekl,

byla vyhlášena 21. září loňského roku,

nicméně nikdy neskončila.

To neznamená, že ji vyhlásili, povolili 300 tisíc mužů,

ti odešli na frontu a teď se čeká až všichni zahynou

a pak povolí další vyhlásí další mobilizace.

Nikolev. Ta mobilizace jako by stále trvá.

Takže ty budešli rusem vhodným tedy k té službě vlasti,

v zákupu, tak si nemůžeš být týstý,

že u tebe nezaťuká na dveře člen odvodové komise,

ono se to dnes už tedy dělá jinak s pomocí internetu

a neodvedetě na frontu dnes.

Takže těch 300 tisíc je zhruba počet mužů,

kterí byly během toho prvního roku odvedení,

ale podle mého názoru to bude o něco víc.

Jsou to stovky tisíc mužů.

Proč tedy sedíme ruští novináři a novinářky

ze servru vážné historii

a taky investigativní skupiny Conflict Intelligence Team

se pokusli dár dohromady data o tom,

jak dlouhoti mobilizovaní vojáci na frontě vytrží.

Tak mě logicky zajímá, co zjistili.

Je to strašně komplikované, protože oni se dali velmi složitý úkol

a to je zjistit, jak dlouhvoják na frontě vydrží

pouze v případě, že znají ménu toho padlého.

A to je ten zásadní problém, na který narážíme,

protože veškeré údají, ale to se netýka jenom ruskáli Ukrainy,

je to obecně ve válkách takový jev,

že stráty se nezveřejňují, nezdělují

a tím pádem ty ani nevíš, která samozřejmě

kolik těch mužů padlo a neznáš jejich ména.

A protože už tedy žijeme v době sociálních sítí,

tak oni se nejdřív pokusili, první ten krok byl,

že se pokusili zjistit ména padlých.

A i když víme, že těch padlých jsou při nejmenším desítky tisíc,

to se skoro odvažují, jak se tvrdět si istotou,

tak ména padlých známe pouze ve asi 3,5 tisících případech.

O něco podobného se pokoušeli i novináři BBC

a došli k podobnému číslu, těch asi 3,5 tisíce,

dělá se to tak, že jednak tedy se hrabeš

v sociálních sítích Facebook a jiných, Telegram, Twitter a Nesix

a zjišťuješ, kde roní slzy, kde nějaká ruská matka.

Protože dnes jsou lidé zvyklí rozdávat ve rejnosti i své hluboké emoce,

to znamená i velkou bolest a řada těch rodičů, většinou to bývají mamiňky

a jsem si taky tím hrabala těmi sociálními sítěmi,

když jim zahyne synt na Ukrajině, tak když se o to tedy

jsou ochotny poděli zvyřejností, tak to bývají ženy na prosté většině.

Některé jsou jenom smutné, některé nadávají na válku,

ale jsou tam i takové, které jsou na svého mrtvého syna hrdé,

protože bránil vlast.

A takových mén, plus tedy velmi často se podařilo těm novinářům

najít správy o pohořbu určitého vojáka,

které zvyřejňují zase místní administratevy v Rusku,

takže i podle toho se to všechno skompilovalo do hromady

a to je těch 3,5 tisíce mén.

Takže my, když teď budeme hovořit o nějakých údajích,

ty se mě na ně budeš ptát,

tak budeme pořád mluvit jenom o tomto velice malém segmentu

zlomku mobilizovaných, protože většina mobilizovaných našťestí přežila

a z těch padlých většinů neznáme.

Mluvíme jenom o těch jejich šména prolétla

v naprosto většině sociálními sítěmi.

A vypadla z toho tedy, jak říkáme, z toho zlomku nějaká data?

Mě z toho vypadlo jedno důležité zjištění,

naprosto nejdůležitější sice můj kolega nadřizený

Honza Kudláček říkali, že jsme to všichni nám do věděli,
ale tady to máme exaktně dokázáno.
A to zjištění je, že pokud tě vytvídí nejdřív,
velice dobře tě vytvídí a ty pa kdež na frontu,
tak tvoje šance na přežití je mnohonásobně vyšší,
než toho, kdo tam jde nevytvícený.
To vyplývá s údajů, které oni zveřejnili
a to je, že nejvíc vojáku zemře v těch prvních týdnech a měsících.
Na opak vojáku, kteří umírali po 11. měsíci,
který strávily na frontě, myslím, že tam jsou jenom 4 ména.
To bylo opravdu strašně málo.
To znamená, že když se ti podaří přežít první měsíce,
tak tvoje šance na přežití, byť si předtím nic neuměl.
Je obrovská. Měl si štěstí a naučil si se bojovat
a zároveň přežít přímo na té frontě.
Ale největší počet těch vojáku, pokud jsem nemýl,
umíral v prvních týdnech a měsících.
Je to tak, že z toho malého vzorku, který máme,
víme, že každý pátí z těchto padlých
se nedožil druhého měsíce
a průměrná doba přežití toho vzorku těch padlých
je 4,5 měsíce.
A z toho vyvozovat, že z hrubá 4,5-6 měsíců
je tedy průměrná doba, kterou vydrží...
Ono to je hrozně složité, pořád mluvíme jenom o těch padlých,
protože většina vojáku přežije.
Průměrná doba, kdy z těch padlých
ten voják vydrží na frontě je do půl roku.
Potom už vojáci umírají méně často.
A nebyly takhle ciničtí, tak skrátka řekneme
většina těch, který padnou, padnou do půl roku.
Dá se z těch dat poskládat typický padlý luský voják
mobilizovaný tedy v posledním roce?
A to dá, protože tam právě oni operovali
především se zprávami o pohrbech.
A je zcela jednoznačné,
že ono to nejde tady jen opadle, ale vůbec omobilizované.
My ty udají omobilizovaných, máme ještě i z jiných zdrojů
a víme, že na prostá většina mobilizovaných
jsou vládí muži mezi 30 let, dejme tomu,
ale je zajímavé i ich sociální zázemí,
protože oni nebývojí z příliš bohatých rodin,
nebývojí z velkých měst, bývojí velmi často z malých vesnic,
nemývojí vysokoškolské vzdělání.

Velká část těch, kteří byly mobilizováni
v té první vlně, v těch 300 tisících tedy,
v tom prvním roce, protože předpokládáme,
že budeme mobilizace pokračovat.
Byly lidé, kteří už měli nějakou zkušenost s boju.
To znamená, tady připadá v úvahu hlavně
válka v Čečensku v 90. letech,
kde třeba někteří z těch, které jejich osudy
popisují ti ruští novináře,
tak jako vojáci základní služby bojovali v Čečensku.
Vyhmátli na těch vojenských komiseriátech,
podívali se, aha, přežili Čečensko,
no tak už něco umějí šub s nimi na frontu.
Jako úprimě řečeno je to logické,
budešli hledat někoho, kogo nemáš čas vysvičit,
tak sáhneš potom, kdo už v nějaké válce byl.
A víme třeba jaký nejmladší ruský vojak na bojišti padl?
Myslím, že múblo 19 let.
19 let, co dělal na frontě, tam musí tam být nějaký věkový limit.
A pak trošičku se v tom šfourala, protože
Putin při té mobilizací let, co sliboval, sliboval dovolenou,
kterou nikdo z nich nemá, mimochodem, taky zajímavé
odůvodnění proč, protože příkdy, kdyby jim dali dovolenou,
tak oni utečou, dezertují a už se na tu frontu nebudou chtít vrátit.
Takže dovolenou nemají ti lidé, kteří byly mobilizováni
v loni vzáří, za celý rok nebyli doma.
S rok na frontě.
Co pořád na frontě.
Když dostávají někdy takové jako polovolno,
že je třeba s té přední linie stahnou do nějakého blíšího týlu,
tam si odpočinou a douznovu.
Ale nemohou odět domů za svými rodinami.
Ale s tím nejmlčím vojakem, to bylo tak,
že sice takhle mladí chlapci by ne měli být mobilizováni,
ale často se stávalo, jsou případy,
že třeba přišel ti povolávací rozkaz,
takovéto oznámení,
oni nechodí jenom povolávací rozkazy přímo,
že pak odejdeš na frontu,
ale často ti ten vojenský komisariát upozorňuje na to,
že nemáš vycestovat, že v země je mobilizace a tak dále,
aby zprostě věděl, že máš být připraven.
A někdy jak si ty vystrašení občané se दौरací zeptat na ten úřad.
A tady třeba tento mladý muž sešel zeptat na vojenský komisariát,

co pak to je, co mu to přišlo nebo co má dělat,
a oni řekli, a výborně dobrovolník.
No, to víš, když se kluk je ti 19,
z nějaké malé vesničky, nemáš příliš volké vzdělání,
nemáš rodiče, kteří mají známé,
kteří mají peníze na úplatky,
tak skrátka, ty se bujíš úřadu.
Já si pamatuju, když jsem žela v Rusku,
moje největší hrůza byla třeba jít zaregistrovat automobil.
No, já jsem se strašně bál na těch úřednic,
protože oni byly jako permanentně zlé, nepříjemné,
jakákoliv návštěva úřadu pro mě byl stres.
Tak si představu, a to jsem byla cizinec,
který mu jako nic nehrozila, žádná válka nebyla.
A šlo o auto taky.
Takže tí lidé jsou vystrešení ve stresu,
no a stačí, aby jim tam někdo podsunul,
že vlastně jsou mobilizovaní,
a za uvedouho jako dobrovolníka.
Ten kluk zemřel jako dobrovolník,
ale ukázalo, se živou by žádný dobrovolník nebyl.
On se pouzešel zeptat na nějaké informace
a už ho laplej.
Myslím si, že řada lidí jsou,
je odváděná jako dobrovolníci,
aniž by ta jejich dobrovolnost byla dostatečná,
takže to vysvětlení toho věku.
No a kogo tedy v Rusku mluvila som nějaké korupci,
tak to mě zajímá kogo v Rusku,
který odvádějí na frontu,
a kogo naopak neodvádí.
Funguje tam nějaké, když máš peníze,
když máš známe, tak můžeš někomu šopnout nějaké rubly
a sež se zvrší.
Určitě ano, on se to strašně ježko dokazuje,
ale když se podíváme na ta data,
tak třeba vidíme,
že mezipadlíme praktické nejsou obyvatelé Moskvi a Petrohradu.
Prachtické ne.
No proč, protože v Moskvi a Petrohradu
žijí lidé bohačí,
lidé, kteří mají právě své známe,
příbuzné na různých úřadech
a ta pavučina těch vztahů

lec kdy vede až do celá vysoko,
jsou to také lidé movitější,
kteří mají tedy na ty uplatky.
Naopak, v těch chudších regionech,
jako je třeba
Buriacko nebo Čukotka
vzdálených od Moskvi,
tak tam v přepočtu
na počet mužů,
kteří jsou vhodník od vodu do armády,
tak se ukazuje, že to jsou úplní lídři
v té mobilizaci.
No, já nevím proč by,
jako Buriatě měli být vhodnější
pro válku na Ukraíně,
než Rusové, ostatně etnicky,
to ani Rusové nejsou.
Takže zjevně,
zjevně se sahá tam do těch regionů,
kde lidé nebudou protestovat,
kde nejsou lidé, kteří by si mohli stěžovat,
kde je to bude
bezbolestnější
pro ten ruský stát.
Je to na těch statistikách úplně jasně vidět.
A když si občas
jako přečteš na sociálních sítích,
že ten, který minister posílá
svého syna do války,
tak když se v tom začneš trochu rýpat,
což já teda s oplibou dělám,
tak zjistíš, že on odjel někam
dorostovaná donu na štáp
a tak třeba oblékl uniformu.
Ale,
že by si šel hnout na nulu,
jak se říká, do té první liny je,
nepamatou si takový případ.
Na mobilizovaní muži nárok.
Ve smyslu, kdybych byl tedy mobilizovaný muž
v rusku, tak podepíš u nějakou smlouvu
nebo mě čapnou a odvedou,
já si zbalím kartáček
a všechno ostatní dostrom,

nebo jak tohle to vlastně funguje.
Mám na něco nárok, mám nějaká práva?
No nároku máš spousty.
Ten zákon o mobilizaci
je poměrně jednoznační,
například jsme mluvili o té dovolené,
tak na tu bys nárok měl,
ale jak vidíš, v praxi to tak vůbec není.
Vícvyk.
Ale někteří,
při mě řečeno někteří vícvykem procházejí.
To není tak, že by všichni okamžitě
šli do zákupu,
ale máme případy právě
třeba těch mladých mužů
z Burjatska, nebo z někedy těch
zdálenějších regionů na Sybeři,
že opravdu
šli rovnou,
rovnou v Chersonské oblasti, protože tam
zřejmě ten tlak Ukrajecu je veliký
a ta spotřeba,
takže tam všli na prosto
bez přípravy.
Supozřejmě to je
úplně rysk,
ale když je to
Viktor Bugrijev, to je
to nejlepší.
Vyskala jsem to,
když dělám, když
dělám, když dělám, když dělám,
když dělám, když dělám, když dělám,
když dělám, když dělám, když dělám,
když dělám, když dělám, když dělám,
když dělám,
když dělám, když dělám, když dělám,
když dělám, když dělám,
jim jen přejí.
Nezact doctorka,
ná consistently
trpn rewardem.
V
Painter

a spomalte postup Ukrajenců, protože se musíme získat čas.
Ten čas byl zapotřebí k tomu, aby tam Rusové přesunuli nějaké elitnější, skušanější jednotky.
Říká se tomu, že používáš ty vojak jako maso.
Používáš je vysloveně jako barikádo a víš, že jejich šance na přežití není velká.
Ale to nikde nemáš jako popsáno, to nikdo nebude řešit v tom válečném stavu.
Takhle to prostě je s těmi uniformami a z výzbrojí.
No samozřejmě, že máš nárok na uniformu, na teplé oblečení, máš nárok na kvalitní neprustřelnou vestu, kvalitní helmu.
Velká část, nevíme samozřejmě kolik, takové údaje o stavu ruské armády nemáme, ale velká část těch vojáků prosí třeba své příbuzné a to zase vidíme na sociálních sítích, aby jim zkusili sehnat nějakou kvalitnější neprustřelnou vestu. Teď ukazuje, jak z toho typláty, které vlastně jsou gróte neprustřelné vesty, jak to z toho vypadávají, nebo že to jsou nějaké prostě úplně nekvalitní výrobky.
Skrátka, ruská armáda také nebyla připravena na to, že státi sýce lidí budou mobilizováni a nemůže vybavit kvalitní výzbrojí a výstrojí.
Takže to schání často rodiny.
Zajímá mě, jak je na tom Ukrajina, tady je samozřejmě nutné říct, že Ukrajina by nikoho nemobilizovala, kdyby na ní rusko nezautočilo, takže to je asi důležité připomínat, ale je na tom, co se týče mobilizace a tedy těch technických praktických věcí Ukrajina lépe?
Částečně ano, úplně ze začátku té války, když jsme tam byli, tak bylo zřejmé, že ti vojáci na tom příliš dobře právě s tím vybavením třeba nejsou.
Velkým problémem třeba byly přístroje pro noční vydění, kam jsme přijeli, tak tam vojáci říkali prosím vás, jestli tam u vás můžete sebrat na něco peníze, tak přístroje na noční vydění, potom drony.
To všechno se pomalu zlepšuje tím, jak se zvyšovali, nebo lepšovalost, jak se zvyšovali dodávky ze zahraničí, ale pořád Ukrajinská armáda je do velké míry závislá na dobrovolnících.
Jenom, že na rozdíl od Ruska, a to je obrovský propasný rozdíl, na rozdíl od Ruska, kde to dobrovolnictví, protože dobrovolnictví je založené na nějakém si občanství, na existenci občanské společnosti, dobrovolníkem seš, protože si něco uvědomíš a máš k něčemu nějaký vztah a ten realizuješ tím, že sám dobrovolně něco děláš.
No to v Rusku není moc rozvinu to, takže tam pomáhají rodiny těm svim bojáku.
Ale na Ukraíně je už od roku 2014.
Celý ten dobrovolnictvý sektor, neuvěřetelně rozumím, já jsem nikdy nic takového na světě neviděla.
Od toho, že tam lidé vážou ty maskovací sítě, protože my máme třeba v dnipru kamaráda Iliu, bývalý ředitel Circusu, člověk, který se zabývá evakuácemi civilistů s obcí na frontové liny, tak také pomáhá armádě třeba tím, že u nich sbírá různé právě poškozené přístroje, poškozené drony

a vozí to do dně práze se jiným dobrovolníkům,
kteří zajišťují opravě těchto věcí.
No to by v žádné jiné armádě na to neprošlo.
To vůbec by nebylo možné.
Celá ta ukrajská společnost je na dobrovolnictví už několik let
vlastně závisla ve svém přežívání.
Oni tam dělají hrozně moc a velmi dobře to umí.
Já jsem nikdy nepřišla na to, jak se navzájem koordinují
a že v tom není příliš velký zmatek.
Ale to je jak s pavučinou.
Taky nechápiš, jak to ten pavouk utká nezamotá se mu to.
Prostě to je nějaký instinkt.
Tak ukrajsci to mají takhle a musím říct,
že řada českých dobrovolníků je do toho zapojená
a opravdu se nejedná jen o civilisty.
Ukrajská armáda je částečně závisla
na pomoci a kooperaci s dobrovolníky a velmi dobře to funguje.
No i v Rusku tedy na frontu nemíří jen mobilizovaní, ale i dobrovolníci.
Jaká tam je motivace těch ruských mužů, kteří chtějí do války?
Co to peníze?
Peníze, peníze.
Protože zase, když se podíváme na částečné seznamě
těch lidí, kteří skutečně uzavřeli kontrakt s armádou
a doubojovat za peníze, tak jsou to většinou lidé z chudších oblastí.
Výmkou je Čečenská a severní kavkaz.
To je teoreticky úplně nejhučící oblast v Rusku, ale prakticky nikoliv.
A tam tedy ta účastech Čečenský bojovníku to je úplnějná kapitola.
Ale jednak Čečenská nebyl odveden ani jeden muž.
Jak to?
Ani jeden.
Protože tam kontroluje celou situaci.
Ramzan Kaderov ten přece si odvádí své vojáky sám do svých jednotek
a ne, aby šli sloužit do federální naprosto.
Jednoznačně je to tak, Čečensko je úplně jako výmu to z celého toho procesu
a Kaderov má jako své jednotky, o kterých tvrdí, že také bojují na Ukrajsně,
ale já o tom mám velkém pochybnosti o jejich bojových záslugách.
Takže z těch ostatní chudých regionů se často mladí muži hlásí do armády
a vědí, že budou bojovat na Ukrajsinu, protože třeba mají obrovské dluhy.
Jejich rodina má obrovské dluhy, jsou zadlužení, mají hypotéky.
Teď se ekonomicky neuprně daří v Rusku řadě lidem, takže tím řeší různé problémy.
Takových těch, kteří opravdu upřimně mají poci,
že musí jít bránit svou vlast, protože na Rusko utočí státy na to.
Takových také bude dost, jejich počet prostě neznáme,
ale neřeklabych, že jsou to nějaké jednotky.

Budou takových lidí při nejmenším stovky možná tisíce mužů,
kteří podleli té propagandě a mají pocit,
že je to vlastně velká vlastenecká válka číslo dvě,
a že jejich povinností je zachránit svou rodinu, zachránit svou vlast
a jít bojovat na Ukrajinu proti západu.

A u těch, kteří tedy jsou motivovaní finančním ziskem,
tak víme, kolik dostávají, nebo jestli je to nějaká měsíční padba,
nebo jednorázová, jak tohle funguje?

Ano, oni dostávají poměrně velké peníze.

I když rubl docela devalvoval, tak stále platy přes 100 tisíc rublů,
to byly vysoké platy, které pobírali lidé v Moskvě,
když takový hle plat 150 tisíc rublů, například,
dáš chlapci z Buriacká, z nějaké malé vesnice,
tak je to pro něj jako oprovská změna.

Oslnížo.

Oslnížo.

A on si myslí, že to přežije, samozřejmě nikdo nechce umřít,
ale oni se taky podívají, řeknou,
adeho většina přežila z těch mobilizovaných,
proč bych to nebyl já?

Za ty prachy.

Hazard.

No, taková ruská roleta.

Rolosová je k tomu trošku, k tomu fatalizmu mají sklony,
které jsou opravdu velkým vlákadlem.

Dá se z těch, dajte zjistit i to, kdy ruští vojáci nejvíce umírali,
myslím, která fáze té války byla pro rusko nejkrvavější.

Ano, byl to loňský podzim, ale to šní jaro,
ale my tam nemáme ty poslední, úplně ty poslední týdny,
myslím si, že poslední týdny od poloviny srpna,
od konce srpna až do teď jsou, a tady musím říct pro obě strany,
zřejmě velice krvavé.

Protože stejně jako tají údaje o strátách rusko,
tak ho pochopitelně je tají i Ukrajina, to jsou informace,
které ti v žádné válce nikdo neřekne,
protože to nechceš, aby proti ní kvěděl, kolik ti padlo.

Říká se, ale nebo odhaduje se,
abou jsou to odhady i jako celkem renomovaných analytiků,
že stráty na ruské strane jsou zhruba třikrát větší,
než na ukraíncké, a to je zajímavé,
protože podle učebnic, podle učebních vojenských,
vždycky ten, kdo útočí, tak má stráty větší.

Tak tady se zdá, že to je naopak,
já si to vykládám, takže to je díky tedy poměrně slušné výzbroji

modernými, dělostřeleckými systémy, které má ukrajina k dispozici,
a které strlí dostatečně daleko.
To je hrozně důležité na té frontě teď.
Ale ty stráty budou veliké,
ale to není, že nevíme, to nevíme nejen my dva,
to nevidí ani v rusku, takže ten pocit,
že se vlastně nic ekstra neděje,
dokonci bych řekla, že lidé v rusku
mají méně informací o tom, co seděje nes na ukraíncké frontě,
než ty a já.
Tudíš také méně bojí, protože já, když sedívám na některá ta videa,
tak přemýšlím, co bych dělala,
kdyby mému sinovi přišel povolávací doskaz.
Když tedy ruský vojak zemře na frontě,
co seděje pak?
Je převezzen a nějak slavnostně pohřben?
No, podívej se, jak který?
Nechci být nechutná, ale často je to tak,
když je z toho vojáka moc nezbide,
zvláště se to týká posádek tanků, na příklad,
kdy i ta identifikace je problematická v rusku mimochodem,
kdy je zvyk probíhály pohřep normálně tak je otevřená rakev.
Otevřená rakev přijdou příbuzní,
sahají na toho mrtvého loučí se s ním, pak se rakev zavře na zdare.
Jak my lep převezou tělo v rakve zinkové zavřené,
tak to znamená, že z toho vojáka moc nezbilo.
Ty pohřby bývají opravdu, jak bych řekla, i pišné,
podle toho, jak se k tomu postaví ta administrativa.
Pokud jsi chce zdůrazňovat,
že jsme ho kraje, jsme oblasti pochází na ten hrdina,
který padl tam za naší vlast,
tak uspořádá pišný pohřep,
vyplatí rodině nějaké dividende, nějaké kompenzace.
Otázka je, kde jsou tě lidé pohřbívání.
Velmi často, kdy jsou to ty vesnické pohřby,
no tak tam je to samozřejmě rodi,
když se chtějí mít si na doma, tak je to na malém hřbytové naběžné místě.
Ale velice často jsou na hřbytové v Rusku takové aleje slávy,
kde už byly pohřbívání i vojáci z Čechenska,
i předtím už vojáci z Afgány stánu.
A máme správy o tom,
že v některých částech Ruska
už tam místa ty hroby v těch alejích slávy dochází,
z čehož i můžeme saudit,

že počet obětí na Ruské straně
té války je skrátka už větší,
než se, než samo Rusko očekávalo,
a že už ani v alejích slávy pro ně není místo.
Já když jsem si čadl ten tvój tekst,
tak jsem si říkal,
pro kogo ta akce těch ruských novinářů,
novinářek je vlastně udělaná,
pro, jestli jsi to má mířit k nám,
aby chom věděli,
a nebo jsi to míří na to domácí publikum.
Příběhy konkrétních lidí cestou,
jak těm Rusuma ruskám ukázat rúzy války,
míří ta práce ruských novinářů,
novinářek právě na to domácí publikum?
Ano, já si myslím,
že hlavně na domácí publikum,
protože upřímně řečeno řadu těch věcí,
které oni tam píšou,
jsou takové podrobnosti,
které jsme my věnechali vlastně
v tom našem tekstu,
protože se opravdu týkají hlavně,
hlavně toho ruského publika,
když jsem nedávno mluvila z kolegy zdoždě,
což je dalí ruská televize,
dbavli jsme se o tom,
kdo jsou jejich posluchače a diváci,
protože já jsem si říkala,
že neby to nebyli hlavně rúsové,
kteří už utekli do Evropy a nebo rúsové,
kteří vlastně už vědí,
jak se věci mají,
a mají to protiváličné postoje,
a oni říkali, ne, ne, ne,
my právě se snažíme,
a to myslím,
že i ruská media,
my se snažíme promulovat lidem,
kteří jsou v Rusku,
ne rúsové v Evropě,
kteří jsou v Rusku,
kteří ještě váhají,
kteří nevědí,

takový tě,
kteří jsou úplně fanaticky
zamilovaní do Putináty,
se asi na nás dívat,
na číst nás nebudou,
ale k těm váhajícím,
kteří sedé zoně,
těch je tam spousta otázka je,
jestli se k ním dokážou dostat,
jako technicky,
ale možná,
že na to mají své spůsoby,
a pro ně je určen
přesně tehle ten článek,
tehle ten výskum,
tehle analíza,
jak to chodí na frontě
a co se s vámi stane,
když se bude jako dobrovolník
přihlásíte do armády
nebo jste mobilizovan.
Nevím,
jaká jsou čísla,
kolik Rusů v Rusku
sleduje,
tehle média.
Já si vzpomínám,
že rádio svoboda
v Rusštině
v 90. letech
neposluchal skoro nikdo v Rusku,
ale že se to posluchovost
jako zrostla v poslední době.
Ovšem,
zatím to chování Rusů
a ta veřejná nálada
nesvědčí o tom,
že by ta to média
měla nějaký zásadní vliv
na ruské veřejné mění
a obávám se,
že
to je jako určitě to důležité,
ale není to

mě ta cesta
změn,
nějakých změn,
ke změnám v Rusku,
která by vydla.
To se obávám, že ne.
To mě právě zajímá,
jestli v Rusku pořád převládá
podpora války
i mezi těmi matkami,
cerami, manželkami.
Ještě tyhle ty ženy,
protože to většinou jsou ženy,
a nebo tě starší odcové,
kteří třeba nejsou odvedení,
ale rozumíš mi,
protože si soustředím právě neně,
jestli chtějí, aby jejich brížci
může odcházeli bojovat
a teoreticky umřeli.
Víš, ono to je hrozně složité,
protože Rusko se stalo
takovém informačním obalu
a sociologické výskumi
na toto téma
vlastně si ce nějaké jsou,
ale jejich výsledky
jsou stršně pochybné,
protože takto víme,
že v autoritářských režimích lidé
neodpovílejí pravdu,
ani když je to anony mě,
navíc za války
vůbec, jako ty sociologické výskumi
nevypovojdejí přesně o tom,
jaký je stav veřejného ménění,
já se občas načinu komunikovat
s organizací dvojácké matky
a oni jsou, to jsou ženy,
které zažili Čečenskou válku
a přesně věděli,
jak to za té Čečenské války bylo,
jak nakonec se vlastně ruské ženy
vzepřeli a jezdili si

proti své seny do Čečenská,
bylo to velké hnutí,
které bych řekla
výrazně ovlivnilo
i rozhodování na těch nejvyšších místech,
protože s těch žen
potom začal prezident Jelcín báhat.
Tak teď to tak vůbec není.
Teď to tak vůbec není
a bohužel,
já teda docela často zaznamenávám,
že ty rodiče
zkrátka
jako douna ten pohřeb,
který uspořádá gubernátor,
samozřejmě tam pláčou,
jsou nešťastní, ale zároveň
a teď já nevím,
jestli to je upřímné
nebo proto,
že se jich ten místní novinář
zeptá, oni vědí,
že to tak mají říct,
řeknou, ano,
naš můj muž,
nebo můj syn,
zemřel za vlast.
Jako je to strašné,
nešťastní jsme,
ale zkrátka musela to tak být
a jsme hrdí na to,
že zemřel prostě v boje
za ruskou federaci,
za ruskou říši.
Jako hrdina.
Jako hrdina.
Jsi šil kurtist,
konečno zadělova.
Baša kurtist.
My všetecky z papky
vyspětali značna
staějšiho mužika,
na staějšiho vojene.
Ona si kdá byla tětstvěný,

očernimátelný,
čiří z čůl,
kdá vniátelný.
Ale víš, to není statistika.
To je to, co vidíš
na sociálních sítích.
Žádnou takovou dle statistiku
zatím nikdo neudělal
a myslím,
že to nelze odhadnout.
Emocelidí se odhadují daleko
hůř,
než to,
jaký je trend,
si se kupujou bíli,
nebo červené ledníčky.
A dozvíme se někdy,
kolik opravdu
těch růzkých hrdinů,
tedy tak zvaně,
v té putinové váce zemřelo,
nebo tenhle údej bude
vždycky jen odhad,
a spousta z nich
bude prostě jenom zapomenuto.
To je zajímavé.
Vy, že nikdo
nemá přesné číslo
kolik sovičských vojáků
zahynou loby jehem
druhé světej války,
které oni teda říkli
velká vlastenická,
nikdo.
A ten rozptil
jsou tam miliony,
miliony.
Já, když jsem byla v 90. l.
tak v Rusku tak to bylo velké téma
a do dnes,
do dnes
přesný údaj
Rusové nemají.
Takže z toho tohle díska

bych řekla,
že to asi vědět nebudeme.
Na druhou stranu
přece jenom dnes
celá evidence,
moderní technologie
přispívají k tomu,
že pravděpodobně
generální štáb
Ruské armády
a ministerstvo obrany
a když jenom
vědí.
Neřeknu,
že úplně na jednoho
mrtvéhovejáka,
ale oni ty stráty znají.
Jestli to výp sám putin,
to vlastně bych
toto nevím,
ale určitě to vědí
na generálním štápu.
Říká zahraniční
deporterka
Deniku N. Petra Procházková.
Petromosti děkuju
měj se hezky ahoj.
Tě taky
měj se hezky
krásný den.
Následuje krátká
reklamní pauza.
Zakrátky
základí
základí
Následuje krátká
reklamní pauza.
Zakvíli jsme zpátky.
Cirkla putika vás
zvena premiéru
nového představení
s názvem K.
Vydejte se s námi
na výletkavkovým vesmírem

plným absurdit
a zvláštních stvoření.
Čekáte snad veselé
a divoké cirkusové
představení?

Ano!

A co víc?

Rozmanitá cirkusová umění.

Zvěřecí masky,

iluzibní mámení,

létající klavír.

K.

Od třetího října

na jatkách 78.

Holišovické tržnice.

Více informací

na laputika.cz

A teď už jsou na řadě

zprávy,

které by vás dneska

neměli minout.

Z náhorního karabachu

kontrolovaného azerebaidžánem

odešlo do sousební Arménie

už přes 13,5 tisíce lidí.

Oznámila to

arménská vláda.

Polskou kvůli

náruztu nelegální migracé

zavede kontroli vozidel

na hraničních přechodech

s Slovenskem,

vedl to premiér Mateusz Moraviecky.

První tanky Abrams

dorazili na Ukraínu.

Uvedl to ukrainský

prezident Volodymyr Zelenský.

Podle amerických úředníků

první část tanků

dorazila drývé,

než se předpokládalo,

aby mohla být použitav

ukrainské

proti ofensivě,

proti rusku.
Firmy a domácnosti
budou od příštího roku
opět muset platit příspěvek
na obnovitelné zdroje energie.
Na víc na jejich podporu
budou muset zaplatit
větší podíl než v minulosti.
Stát chce to těž šetřit.
Vyplývá to z nábrhu
na řízení vlády,
které má deník en k dispozici.
A Ukrajina čelí kůli
ruské invazy
poklesu porodnosti
a nejistým demografickým vyhlídkám.
Podle nejčernějších odhadů
demografů by tak její populace
a v příštích dvou dekádách
klesnout pod 30 milionů.
Píše to deník The Wall Street Journal.
A na závě je ještě něco, co mě zaujalo
a možná by mohlo i vás.
O nové desce
americké hudebnice Olivier Rodrigo
bych dokázal mluvit
a to nepřehádním tři hodiny v kuse.
Opravdu bych to dokázal,
tolik emocí a poznotku
které desce mám.
To vám ale dělat nebudu,
to by byli nejpodkást.
Řeknu vám jenom toto.
Olivier Rodrigo,
myslím, že bylo tehdy 17 nebo 18 let,
vydala by roce 2021
k větnu debitové album Sour.
To je ještě celkem normální situace.
Co je nenormální, byla reakce.
To album naprosto vybuchlo,
je jedno z nejspěšnějších
debitových alp vůbec.
Její hit Drivers License
zbořil všechny možné rekordy.

Na Olivier Rodrigo
seklamně všechny hezkých věcí,
co se s vávou a úspěchem nesou
námířela obrovská pozornost
a taky obrovský tlak.
Jak je známo nahrát druhou desku
po úspěšném debitu,
vždyšný od nás situace.
No a co se stalo,
je, že před 2 týdny
vydala Olivier Rodrigo
svoji druhou desku,
jmenuje se Guts
a je ještě 100krát lepší,
než její debit.
Internet se plní různými 40 letými
chlápky, kteří píšou
hle není to divný,
které se vážou k prvním láskám,
kdo zpívání, ktem tým nežrovským
a 20 letým, kde jim je tomu emoci.
To je podobně blbost,
myslím, že tyhle emoci existují
a tě vám kodí,
kde jim vám kodí,
kde jim vám kodí,
kde jim vám kodí,
kde jim vám kodí,
kde jim vám kodí,
kde jim vám kodí,
kde jim vám kodí,
kde jim vám kodí,
za moce existují
a tě vám kodí, kde jim vám jen
a hlavně takhle dobrý album
si zaslúží všechny posluchači
a posluchačky, co sou
a je oplně jedno, kolikim bude.
Olyvia Rodrigo, jak to říct
napsarło album
na kterém se samozřejmě vospívává
v baladách, z pocitu osamění
z pocitu zrady

nebo z po citu straches,
že nenaplnění všechno espaň očekávanie,
Je to svěží, zábavný, úplně správně smutný, úplně správně sirový, když to má být sirový, je tam hodně pop-punku, je to hodně inspirovaný 90-kama,
slyšíme tam Curey, ale slyšíme tam 90-kový našťvaný z pěvačky.
To, co slyšíte teď pode mnou, je ale poslední píseň na tom albu.
Fantastický track Teenage Dream.
Ten napsala Olivia Rodrigo jako vůbec první, vidíte už to dělám, už mluvím skoro 3 hodiny, to se nedá zastavit.
Ten napsala Olivia Rodrigo jako vůbec první track na tohle album.
Napsala ho v době, kdy právě pociťovala ten největší strach s toho, jak naplní všechno to očekávání, jak můj napíšet druhé album po tak úspěšném prvním.
A jak řekl můj nejlepší kamarád Jakub, tenhle ten track je plný slov, které se spousta lidí bojí vyslovit celý život.
A ona je tam prostě rato.
Končí na víc na prsto neuvěřitelným autem.
A...
I jedno kolik mám je i jedno co posloucháte.
Myslím si, že kdybyste si nemůželi celéto album, tak si tam najdete moment, který vás zasahne.
Takže klikajte a posluchajte.
Okej.
Olivia Rodrigo Album Guts.
To je můj dnešní typ.
Naslešenou zítra.
DesignBlock se brízí.
Největší přehlídka designu a mohdy ve střední a východní Evropě
rozproudí od čtvrtého do osméhoří na veletržiní palác Národní galerie Praha,
Míčovnu a Královskou zahradu Pražského hradu
a umělecko průmyslové muzeum v Praze.
Programa Vstupeníky nejdete na stránkách DesignBlock.cz
Generálním partnerem je skupina PPF.
Mediálně podporuje Denik N.